FLORICA

Ion Pillat
Stefan Popescu

FLORICA

FLORICA

DE

ION PILLAT

ȘTEFAN POPESCU

Ion Pillat

Stefan Pavese

CTITORII

ACOLO unde'n Argeș se varsă Râul Doamnei
Și murmură pe ape copilăria mea,
Ca Negru-Vodă, care descălecând veneà,
Mi-am ctitorit viața pe dealurile toamnei.

Prin viile de aur ca banii dintr'o salbă
Pe al colinei mele împodobit pieptar,
Inchis-am fericirea în strâmtul ei hotar
De nuci bogați în umbră, umbrind o casă albă.

Acolo'n pacea nopții, pe drumuri de podgorii,
Am mers tăcut alături de carele cu boi,
Când neaua lunii ninge pe sălcii în zăvoi,
Când șopotește valea de cântecele morii.

Las altora tot globul terestru ca o minge,
Eu am rămas în paza pridvorului străbun,
Ca să culeg cu ochii livezile de prun
Când alb Negoiul, toamna, de ceruri se atinge...

Și tot visând la vremea când înfloriră teii,
Pe când îmbracă țara al iernii alb suman,
Să deslușesc cum piere trecutul, an cu an,
Pe drumuri depărtate sunându-și clopoțeii.

Să stau, pe când afară se stinge orice șoaptă,
Privind cenușa caldă din vatra mea, de-acum -
Și să aud deodată cu 'nfiorare cum
Trosnește amintirea ca o castană coaptă.

ÎNCHINARE

PRIVELIȘTE menită să-mi fie o psaltire,
Intâia mea credință și ultimul meu scut-
Moșie aurită de-amurg și de-amintire,
Deal albăstrit de lună, de dor și de trecut.

Florică, înflorită în Mai ca o mireasă,
Tu, care legi în toamnă un rod de orice ram,
Intinde peste mine un văl de frunză deasă,
Primește iar la sânu-ți copilul ce eram.

Aleea mi-o deschide cu brațele de mamă
Ca să mă culc în casa din deal, la pieptul tău.
Fii pentru mine Sfânta Icoană ce din ramă
Alină lin feciorul risipitor și rău.

Am rătăcit pe piatra cetăților haine
Și m'am jucat cu anii cum alții svârlă mingi...
Tu numai, păstrătoare a zilelor mezine,
Mai poți cu-a lor lumină pierdută să m'atingi.

Fii pentru regăsitul o mânăstire vie
In care amintirea aprinde lumânări,
Și unde, pe o tâmplă de umbră, reînvie
Ochi cunoscuți, luceferi ieșind din înnoptări...

Nu vezi suind poteca pe dealul din Florica,
Cu ochi de tinerețe și păr frumos de nea,
Cum trece spre mormântul bunicului, bunica,
Ținând ca ieri de mână copilăria mea?

N'auzi, atât de-aproape dar parcă 'n altă țară,
Și râsul meu sburdalnic și glasul ei blajin?
Nu simți sporind dorința și dulce și amară
De-a revenì mai iute la cel dintâi cămin?..

Cu ochi de altădată, cu degetul pe buze
-Așà cum se cuvine în preajmă de mormânt-
Vă voi urmà, curate și albe călăuze,
Spre cel mai drag, mai trainic și sufletesc pământ.

FLORICA

AICI își îngropară bunicii mei copila,
In loc ferit de-arșiță, de viscol și de vânt,
Colinei închinară iubitul ei mormânt,
Legând de dealul rodnic și numele și-argila

Și vremea prea fugară și fragedul destin
Al celei ce fusese - abià o zi - Florica...
Azi, de fetița moartă noi nu mai știm nimica;
Dar când acum Florica în soare aprilin,

Etern reînflorește, ceva în piept mă doare,
Privind cum prinde raza cu fermecatu-i fir
O fașă de bobocul plăpând de trandafir
Și-un zâmbet de lumină de fiecare floare.

Un zâmbet ce odată trăià pe buza ei...
Și mă 'nfior la gândul păgân și la credința
Că trebuie naturii să-i altoești ființa -
Pământul să palpite ca inima, de vrei.

MORMÂNTUL

DE n'ar fi mușchiul crucii, vedeam un pat de flori,
Gătit sub bolta verde și vie a pădurii.
Ai adormit în raiul din slovele scripturii,
Tu, ce-odihnești la umbră de codri șoptitori.

Te-ai cununat cu moartea ca'n basmul Mioriței,
Păstorule de oameni, bunicule. Acum
Ești zumzet de albine și'mprăștiat parfum
In via îmbătată de înflorirea viței.

Te-a biruit pământul, dar l-ai însuflețit
Și l-a pătruns iubirea-ți de țară, ca semința.
Stejarilor prieteni le-ai dăruit ființa
Și sângele, ce curge cu seva înfrățit.

Orice copac din juru-mi, îl simt că mi-e părinte,
Cu cea din urmă iarbă, de mult am legământ.
De dincolo de oameni, de timp și de mormânt,
Un ram se-apleacă tainic să mă binecuvinte.

St. Popescu – 24

VÂRFUL DEALULUI

CU-O singură sforțare'ncordând vânjosu-i umăr
-Un uriaș urcându-și poverile ce-l strâng-
Pletosul deal, din vale suì cu vii și crâng
Ca să-și revadă țara cu sate fără număr,

Cu casele: mioare și turlele: păstori,
Ce-au coborît pe verdea câmpie argeșană,
Cu drumul ce'nsoțește înceata caravană
De sălcii plângătoare și plopi pribegitori;

Ținutul unde seara din lunci și din zăvoaie,
Ca și argintul sprinten, viu apele sclipesc,
Și unde clarul cântec de clopot creștinesc
Apropie colina de-a cerului văpaie.

O, vârf de deal! O, capăt liniștitor de drum!
Opresc aicea pasul și îmi desleg privirea,
Când prin amurg se'nalță, visând nemărginirea,
Din fiecare casă un crin înalt de fum.

ÎN VIE

TOT mai miroase via a tămâios și coarnă,
Mustos a piersici coapte și crud a foi de nuc...
Vezi, din zăvoi sitarii spre alte veri se duc;
Ce vrea cu mine toamna, pe dealuri de mă'ntoarnă?

Nu e amurgul încă, dar ziua e pe rod
Și soarele de aur dă'n pârg ca o gutuie.
Acum - omidă neagră - spre poama lui se suie
Târîș, un tren de marfă pe-al Argeșului pod.

Cu galben și cu roșu își coase codrul iia.
Prin foi lumina sboară ca viespi de chihlibar.
O ghionoae toacă într'un agud, și rar
Ca un ecou al toamnei răspunde tocălia...

S'a dus... și iarăș sună... și tace... Dar aud
- Ecou ce adormise și-a tresărit deodată -
In inimă cum prinde o toacă 'ncet să bată
Lovind în amintire ca pasărea 'n agud.

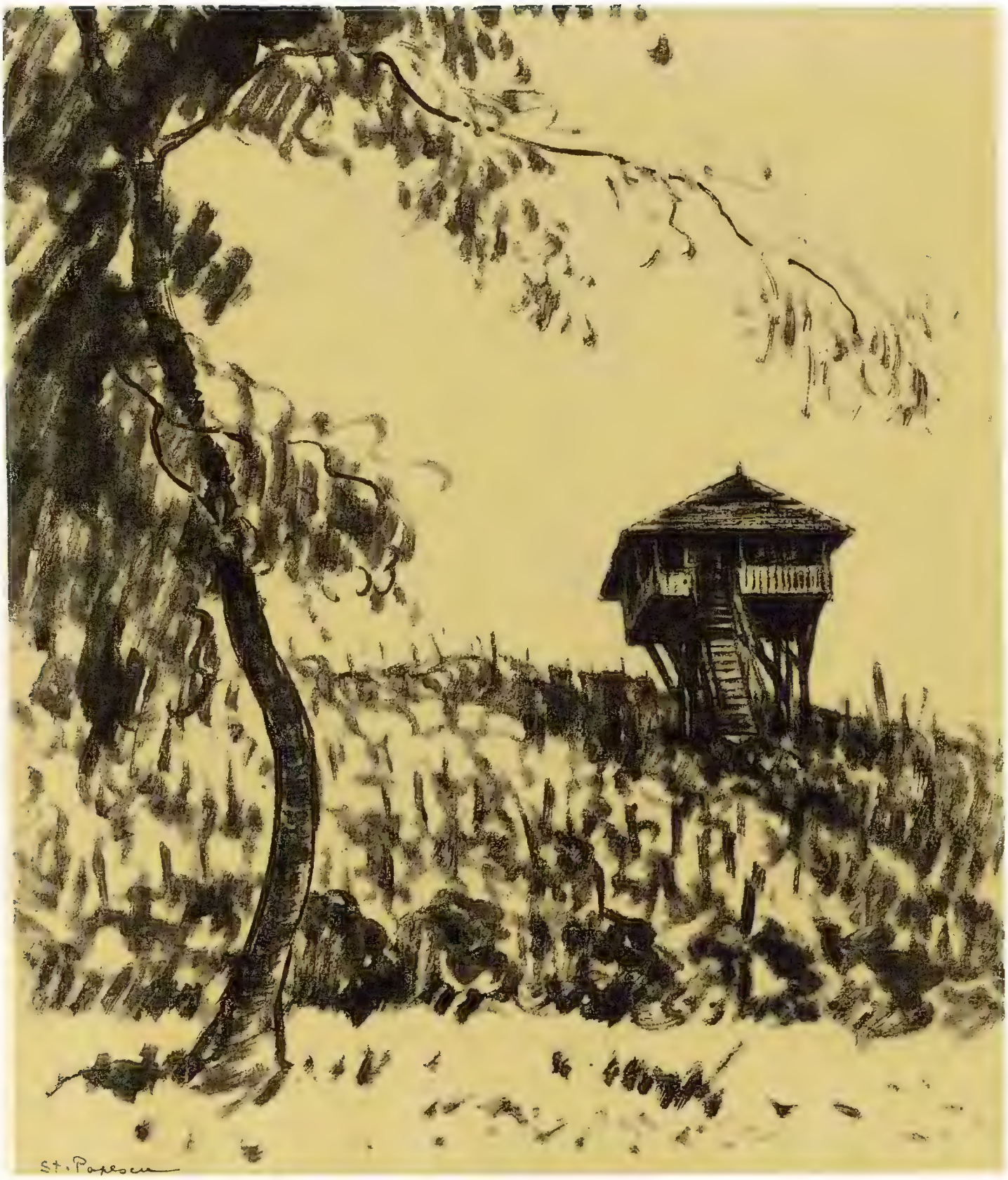
St. Paresca

CASTANUL CEL MARE

SE sbate Strâmbă-lemne cumplit în pomul sdravăn,
Cu brațe noduroase și cu atletic trunchi
Înțelenit în vie, deși pân' la genunchi
I s'a urcat cu'ncetul pământul gras și reavăn.

Dar toamna, sub rodire încununat cu spini,
Și 'n noapte plin de pace, de păsări și de stele,
Ca grindina sloboade castanele lui grele
Și 'nseninat, primește din cerul larg lumini.

Castanul între struguri și-a înțeles menirea:
Ce-am căutat pe drumuri, găsește stând pe loc,
Și, adâncind pământul aceluiaș noroc,
Cu zeci de ramuri ține în brațe fericirea.

Mă simt, Florică, 'n preajmă-i atâta de sărac!
De ce nu poate pasu-mi să prindă rădăcină,
Și să rămân al viei ca pomul pe colină,
Și să mă strâng de tine ca vița de arac?..

RĂDĂCINI

NOD de năpârci, șerpi vajnici cât brațul și cât cotul,
Trunchi negru de balaur încolăcit și rupt,
Ciorchine de șopârle - pământul dedesupt
Surpându-se - în taină se desvelesc cu totul.

Dar vraci vicleni cu barbă de iască și de mușchi,
In nopți cu lună nouă plesnindu-i cu nuiele,
I-au înlemnit deodată umflați așà în piele
De le-au rămas sub coajă întărâtații mușchi.

Frunzarele de-asupra, îmbelșugând colina,
Își leagănă seninul cu vântul în văsduh -
Cum să cunoască iadul în care trup și duh
Se sbate desgropată, sucită, rădăcina?

Stau și privesc la șerpii ce scormone'n pământ
Și la pământul care le fuge de sub pântec...
Copaci, moșie, vreme - neîndurat descântec...
Și eu cu tot frunzișul și rădăcina 'n vânt.

CIREȘUL

VOI înhămà măgarul, ca'n vremi, la cărioară:
El ce privește toate cu ochi de înțelept -
Și voi urmà poteca de mult, suișul drept
Prin via verde 'n tactul copitei ce-o măsoară.

Și luând prăjina lungă și coșul împletit,
O fată 'n vâlnec roșu va merge înainte.
Am să opresc măgarul din mersul lui cuminte
Sub un cireș, de roade și de ani mulți boltit.

Cireșul va fi roșu ca și 'n copilărie,
Cireșile pe ramuri vor atârnà cercei;
Cu brațe goale, fata va prinde 'n șorțul ei,
La fiece prăjină, o sută și o mie.

Și când, târziu, lungi umbre se vor culcà pe lunci,
Când gol va fi cireșul iar cerul plin de stele,
Bunicii i-ași aduce acasă coșuri grele...

De-ași mai aveà bunică și sufletul de-atunci!

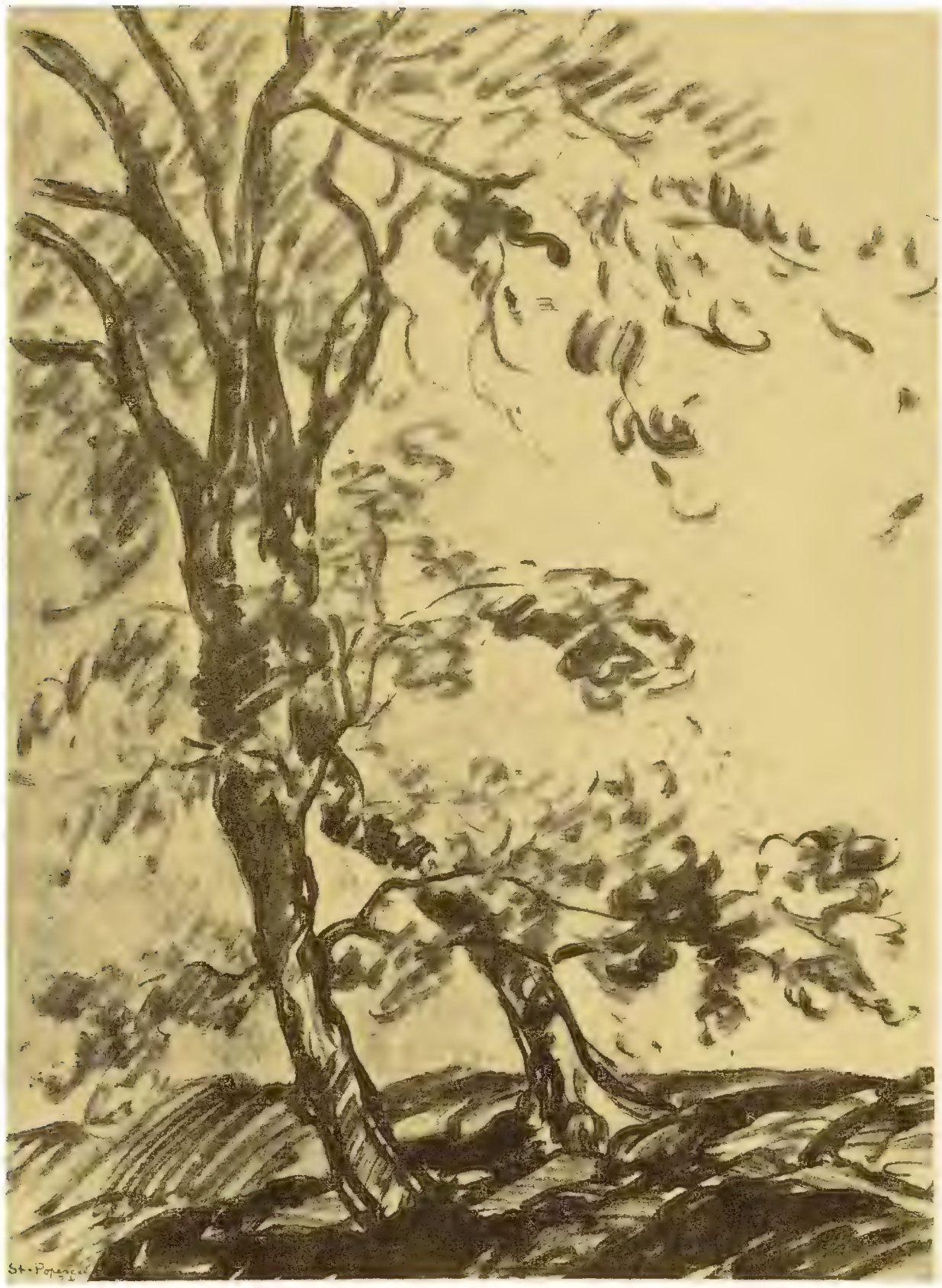

SPRE IZVORANI

LAS povârnișul viei să cadă 'n praf de soare,
Și 'ntr 'un tunel de frunze umbrite, brusc pătrund.
Atât de dreaptă fuge cărarea până 'n fund
Că văd, ca prin ochianul întors de-o vrăjitoare,

Căsuțele răslețe din satul Izvorani
-Mici capre cățărate pe-o râpă de lumină,
Prin nuci proptiți ca 'n bâtă în strâmba lor tulpină,
Sub saricâ frunzoasă de gârboviți ciobani -

Și, arătări din țară în stampe japoneze,
Ca o furnică neagră ce 'mpinge albu-i ou,
O fată cum zorește, greu de urnit, un bou
Nemaiputând pe coastă cireada s 'o urmeze,

Pe când din zarea serii ca namile, cu rost
Răsar, rănind amurgul ceresc cu cornul frunții,
Pe rând: albaștri, vineți, de aur verde - munții
Păzind de-acolo basmul copilului ce-am fost.

PĂDUREA
DIN VALEA MARE

O simți deodată toată, cu o cutremurare,
Cum stăpânește peste micimea ta de om,
Cu mii de trunchiuri albe și cu un singur dom
Fremătător - pădurea de fagi din Valea Mare.

Aicea omenirea te lasă pic cu pic:
Incepi de traiu-ți silnic și strâmt să te desfereci,
Inveți, uimit, să intri în codri ca 'n biserici
Și că mai sfânt pe lume nu poate fi nimic

Decât această pace în razele 'nserării,
Când se târăsc, alături de netede tulpini,
Din arborii aevea alți arbori mai senini,
Sub frunzele cu glasul dumnezeesc al mării,

Și când, legându-ți pașii de cale, te-ai oprit
Sub fagii 'nalți, în templul adevărat al firii,
Ca un bolnav de suflet redat tămăduirii,
La jghiabul care curge cu șipot potolit.

CUCUL
DIN VALEA POPII

IN zori, ca poterașii, din văi, șirag ies plopii.
Ascult, dela răscruce, cu suflet de haiduc
Cum cucu 'n codru verde mă chiamă să mă duc
S 'opresc la drumul mare norocu 'n Valea Popii.

Pe flori, ca pe-o velință, stau dela cântători,
Pândind cu ochii lacomi din răsăritul rumen
Cum soarele sosește rotund ca un egumen
Și numără pe ceruri mătănii de cocori.

Pe când în calea-i lungă se roagă la toți sfinții,
Eu îl desbrac de raze sub frasin și anin.
In luminosul cântec de cuc, mă însenin
Pe valea 'ntineririi și a făgăduinții.

Dar cucul, pană sură, nu s 'a 'ndurat să stea.
- Cù-cu! acì în vale... Cù-cu! sub dealuri sboară...
- Cù-cu! și iar îmi scapă în zări o primăvară...
- Cù-cu! și mai departe, copilăria mea...

St. Popescu - 24 -

LA ZĂVOI

MĂ 'ntorc la tine, Argeș, o, râu de-odinioară,
Pe drumul de fânețe ce fuge printre clăi,
Dar unde mai sunt astăzi, să ție-aceleași căi,
Tustrei copiii veseli, de-atunci, din cărioară?

Și unde-i scăldătoarea în care ca un vrac
- Zăvoi cu păr de sălcii și ochi de apă vie -
Schimbai nisipu 'n aur, cu varga de magie
A razei pogorîte pe cerul porumbac.

De două ori acelaș nu m 'oi scăldà în ape,
Căci zilele de-avalma cu valul tău se scurg,
Și vacile bălțate de soare în amurg
Nu beau acelaș Argeș când vin să se adape.

In cipciit, în clipot și 'n șopot ne 'ncetat,
Alt râu, din clipă 'n clipă te-a zămislit izvorul;
Nebănuit ca dânsul mă naște viitorul -
Dar tu te chemi tot: Argeș, eu tot: Ion Pillat.

St. Popescu
-14-

ÎN LUNCĂ

TU, care treci cu carul sub dealul din podgorii
Ducând la câmp șindrilă sau sus la munte grâu,
Te-abate 'n lunca veche și mână pân 'la râu.
Amurgu 'n văi se lasă cu cârduri de prigorii,

Cu-apusul luna albă căzù în helești eu:
Pe floarea-i ca pe-un nufăr se-așează brotăceii,
Și cântecul lor straniu, prin umbrele aleii,
Cu zile descântate m 'ar urmări mereu,

De n 'ar începe-acuma ca 'n amintiri să sune
Lung clopotele 'ncete ce vin dela zăvoi,
Dar vacile în noaptea albastrului trifoi
Treptat se depărtează prin vis și prin pășune...

Oprește-mă la Argeș, pe plaja care-o știu,
Să-i țin în mâini nisipul, în cupe efemere,
Și să visez - cum fuge prin degete și piere -
Trecutul și talanga și soarele târziu.

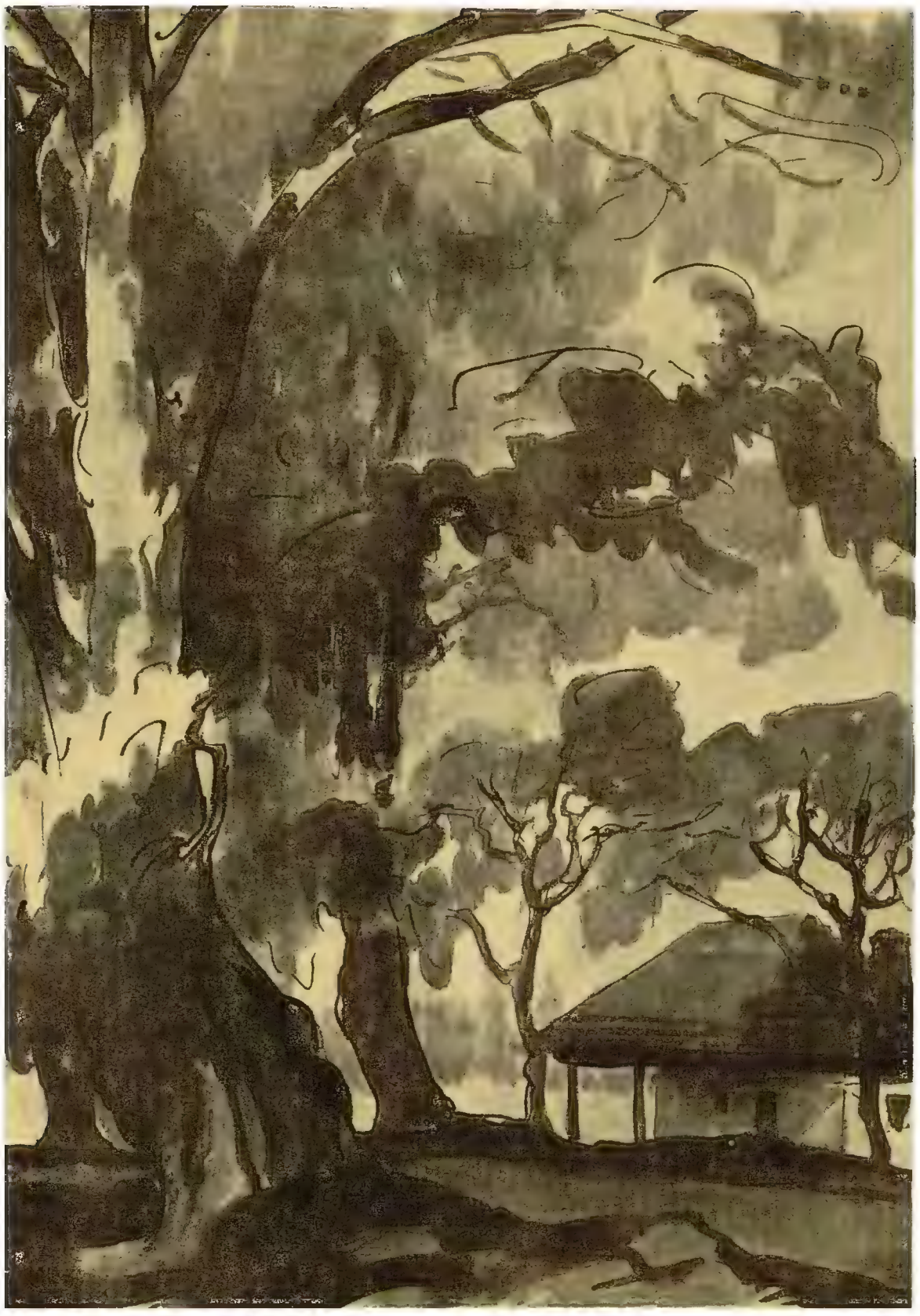

ÎN PARCUL GOLEȘTILOR

AM aşteptat amurgul ca zările să fie
Altare largi suflate în aur prea curat,
Iar sălciile, care pe drum au tremurat,
Inspre Goleşti, să 'nşire albastra lor stafie.

Am stat bătând la poartă prelung - şi s 'a deschis:
Şi iată casa 'n iederi şi parcul în paragini,
Şi iată-mă ca unul ce-ar răsfoi imagini
Dintr 'o călătorie pe jumătate vis.

Aleele - e toamnă - duc toate către moarte.
Răzoarele se 'nneacă în bozii şi 'n urzici...
Şi, inimă 'ncărcată de amintiri, îmi zici:
Va trebui odată Florica ta să poarte

In ea pustietatea de care mai boleşti...
Dar m 'am oprit cu mâna sfios la pălărie,
Căci m 'ajungeau, lungite de-amurg pe bălărie,
Mari, umbrele 'nfrăţite-ale fraţilor Goleşti.

St Popescu -24-

LUMINĂ, IARNA

Anins. In soare codrul cu trunchiuri de cărbune
Intinde umbre-albastre pe proaspătul omăt
Și mă visez la geamuri cu anii îndărăt:
Văd dealul alb, târlia și vremurile bune.

Ies, scârțâie zăpada ca ieri sub pasul meu,
Și atârnând marame subțiri de promoroacă
De ramurile joase, lumina goală joacă
Azi numai pentru mine și pentru Dumnezeu.

Apoi își dă pe spate tot părul de beteală
Și sare învârtindu-și al razelor hanger...
Pe unde talpa-i roză atinge albul ger
Fulgerător scânteie pe nea câte-o petală.

Crra... trece pe sub soare vâslind, întâiul corb.
A stat din joc lumina, pe brânci se face mică...
Crra... stolu 'ntreg - și 'n umbră rămân privind cu frică
Trei picături de sânge pe-o ramură sorb.

St. Popescu - 24 -

BISERICA LUI HORIA

MAI stai visând la munții, ce șoimi și aur poartă?
Pe vale Arieșul șoptind îl mai auzi?
Pribeagă lângă Argeș, vădană printre duzi,
Biserică pustie și fără brazi la poartă.

Cioplită din puterea molidului și din
Credința strămoșească legată 'n bârna dură,
Ce meșter vechi, de țară, cu greaua lui secură
Ți-a hotărît altarul lui Horia, destin.

In jurul tău cresc duzii cu fragedă verdeață
Și iarba crudă 'ntinde la soare plase verzi
Să prindă rândunele de umbră. Tu îți pierzi
Deasupra lor, în frunze, clopotnița 'ndrăzneață.

Pe Moții tăi zadarnic îi mai aștepți, și nici
Un preot nu 'ți mai cântă, bătrân, din psaltichie...
Dar azi, cu primăvara, cerească și pustie,
Slujești botez la granguri și nuntă la furnici.

CĂSUȚA DIN COPAC

SE leagănă și astăzi, când vântul suflă 'n frunză,
Sus pe stejar 'nălțată căsuța din copac.
Cu gazda mea bătrână ce bine mă împac!
Ii duc bolnavu-mi suflet, de oameni să-l ascunză.

Un suflet ce să uite trecutul nu putù
Și care jalnic bate mereu la altă poartă,
Un suflet ce iubirea nehotărît își poartă
Din loc în loc, zadarnic... O, vindecă-mi-l tu!

Tu, sora cea mai bună cu aripa și ramul,
Primește-l la fereastra de cer cu ciocârlii.
Tu, nelegată încă prin grele temelii
De țarina prăfoasă, dă-i să-și serbeze hramul:

Pădurea și văzduhul și vântul, la un loc -
Și ruptă din pârjolul apusului de soare,
Făcând din creangă 'n creangă viu flacăra-i să sboare:
O veveriță roșie cu coada ei de foc.

CASA DIN DEAL

PRIN ochelari de geamuri privià cu ochi de lampă,
Ca o bunică bună la nepoțelul mic.
Pe-atunci știam că-i vie; azi nu mai știu nimic:
Apăs cu nepăsare de om pe-a ușii clampă.

Sub coperișul, care îi sta ca un bonet,
Glicina ei pe tâmple cădeà ca o șuviță.
Și, mirosind a floare de tei, a lămâiță,
A cantalup, a lissă de chitră, a șerbet,

In fiece odaie desvăluiam cu frică
Alt gând din vechiul suflet curat și românesc...
Ce nu-mi cuprinde mintea deși îmbătrânesc,
Pe-atunci trăià în voie în inima mea mică.

Pendulele bătrâne mai bat acelaș ceas,
Prelung, ca o dojană, în liniștea sonoră,
Dar timpul intră 'n casă trântindu-i altă oră,
Și inima i-o sparge, tic-tac, sub al meu pas!

CĂMARA DE FRUCTE

DESCHID cu teamă ușa cămării dealtădată
Cu cheia ruginie a raiului oprit,
Trezind în taina mare a poamelor, smerit,
Mireasma și răcoarea și umbra lor uitată.

Mă prinde amintirea în vânătul ei fum,
Prin care cresc pe poliți și rafturi ca pe ruguri,
Arzând în umbră, piersici de jar și-albaștri struguri
Și pere de-aur roșu cu flacări de parfum.

Șovăitor ca robul ce calcă o comoară
Din basmul cu o mie și una nopți, mă 'nchin:
Văd pepeni verzi - smaragde cu miezul de rubin -
Și tămâioșii galbeni ca soarele de vară.

Se-aprind fantasmagoric caise și gutui:
Trandafirii lampioane și lămpi de aur verde...
Dar părăsind cămara ce mințile îmi pierde,
Tot rodul vrăjitoarei cu lacăt îl încui.

St. Popescu -24-

ODAIA BUNICULUI

NU s'a clintit nimica și recunosc iatacul
Bunicului pe care, viu, nu l-am cunoscut.
Rămase patu-i simplu și azi nedesfăcut,
Și ceasul lui pe masă și-a mai păstrat tic-tacul.

Văd rochia bunicii cu șal și malakov,
Văd uniforma veche de „ofițir" la modă
Pe când erà el Junker - de mult - sub Ghica-Vodă
Când mai mergeau boierii în butcă la Brașov.

Și lângă bățu-i rustic, tăiat în lemn de vie,
Văd putina lui unde luà băi de foi de nuc.
A scârțâit o ușă... un pas... și-aștept năuc,
Să intre-acì bunicul dus numai până 'n vie...

Un rontăit de șoarec sau ceasul mă trezì?
Ecou își fac, în taină, ca rimele poemii...
Și ceasul vechi tot bate, tic-tic, la poarta vremi ,
Și șoricelul roade trecutul zi cu z'.

St. Popescu - 24 -

OCHELARII BUNICII

PE scrin, păstrând privirea ei vie, au rămas
Pe galbena gazetă ce 'ncremenește anul.
Odaia de-altădată mi-arată talismanul:
Iau ochelarii moartei și-i pun sfios pe nas.

Prin abureala vremii nu s'a schimbat nimica,
Doar pozele din rame vechi au întinerit...
Dar din adânc de-oglindă, în față, mi-a zâmbit
In jilțul ei - ca 'n vremea când eram mic - bunica.

La geam foșnește plopul sau pașii au foșnit?
Prin ușa zăvorită «ei» intră în odae.
E o fetiță: Pia, cu bucle: Niculae...
Dar cine e băiatul acela liniștit?

Bunica-i dă pe frunte, blond, părul la o parte...
De ce se uită astfel la mine? Nu-l mai știu...
Nu vreau să-l știu... nu pot să-l știu... E prea târziu!
De omul chel și rău, rămân legat pe moarte.

CAPELA

De ce te-au dus, bunico, într'o chilie rece
Și te-au lăsat cu toții sub lespezi de cavou,
Când lunca e un cântec și dealul un ecou
Crescând mereu pe vreme ce primăvara trece,

Când gâza cea mai mică din soare ia un strop
Și când lumina calcă prin aurite ganguri
In crângul plin de cintezi, de mierle și de granguri?..
Te-așteaptă iasomia și-albastrul heliotrop;

Albi, trandafirii'n floare întreabă toți de tine.
De ce nu vii ca'n vremuri cu secatoru'n mâni?
Grădina te dorește de-atâtea săptămâni!
Dar nu mai vii... chiar ziua s'a stins... și noaptea vine.

O pulbere de lună albește pe livezi -
Și iar se face iarnă ca'n ziua îngropării:
Florica ta se pierde în umbrele uitării,
Capela ta rămâne pe dealuri de zăpezi.

ODIHNA TATII

BUNICUL meu aicea se odihnea odată -
Pe banca de lemn rustic așează-te și tu,
Fetița mea, pe locul în care 'n vremi stătù
Și mama - o fetiță ca tine - cu-al ei tată.

Privește dealul unde trăirăm în trecut,
Și capul drag pe brațu-mi proptit, așà, ți-l lasă.
Incape toată via și vechea noastră casă
In sufletul tău tânăr din alte vremi făcut.

Departe pe zăvoaie un tren își pierde fumul
Ca o năframă care se schimbă 'n porumbiei...
Nu fumul, viața piere - și pașii mei mai grei,
Ecou de-acum, urmează pe-ai tăi ușori pe drumul

Pe care și bunicul cu mamă-mea veneà.
N 'auzi cum sună pașii lor de odinioară?..
Pe sub castanul mare, în seara ce coboară,
Să-i așteptăm să vie cu noi, fetița mea.

STRĂINUL

PE bancă, sub castanul din vie, te așează,
Străine, ce venit-ai priveliștea s'o vezi -
Florica e sub tine, cu casă, parc, livezi,
Și peste drumul mare: zăvoiul... Inserează.

Câmpia e albastră și 'n zare norii ard;
Sclipește Râul Doamnei înspre apus, o clipă...
Un taur muge; puțul cu lanț și roată, țipă;
Și vrrr... un sbor de vrăbii sbucnește dintr'un gard...

Te-apleci mirat, străine, pe-amurg ca pe o ramă
Ce-ar străluci din umbra muzeului pustiu,
Și crezi, pornind aiurea rănit de-un dor târziu,
Că ai văzut Florica...
Dar n'ai zărit, ia seamă,

Pe-albastra depărtare a luncii de demult,
Trecutul meu ce arde sclipind în râul Doamnei -
N'ai auzit, deodată rupând tăcerea toamnei,
Vrrr... timpu 'n sbor, pe care cutremurat l-ascult.

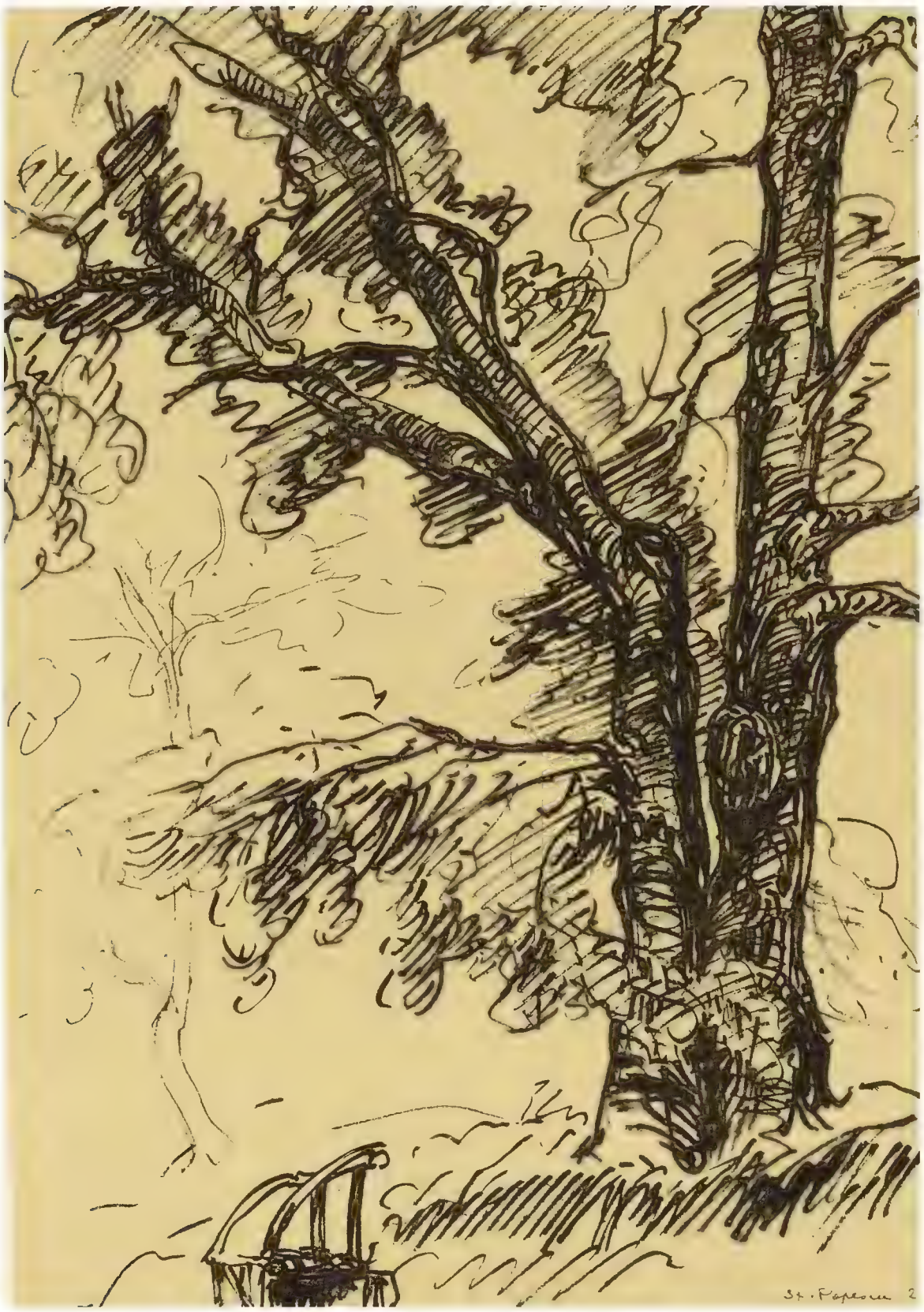

COMOARA

PE Argeș, lângă luncă, un deal se'nalță'n chipul
Urciorului de-argilă al vechilor olari
Și pomenește zeii uitați de țară, cari
I-au plămădit făptura și lutul și nisipul.

Pe rotunjimea formei, din vale până'n cer,
Se suie împletindu-și lumina ce adie,
Frunți verzi de nuci și trupuri de arămită vie
Cu frunza zugrăvită ca pe un lăicer...

Și'n galbena lumină a toamnei argeșene
Cu mere care sboară și berze care cad,
Am luat în palmă dealul: un ou încondeiat,
Ca să-l desmierd mai bine cu somnoroase gene.

Și m'am zărit atuncia sub bolțile de vii,
Copil ducând la gură un strugur de rugină -
Dar mă păli deodată durere-așà haìnă
Că îmi scăpă din mână comoara și pieri.

ADIO LA FLORICA

ACUM trăsura trage la scara amintirii
Și de plecare sună în curte zurgălăi.
Acum, din mine, ceasul temut al despărțirii
Și-întinde umbra sură stăpânitor pe văi.

Pocnește biciul: casa se dă în lături, piere;
Intregul deal coboară - și iată-ne pe drum.
Amurgul ne petrece cu razele-i de miere,
Tămâia înserării înalță-albastru fum.

O, surugiu, oprește! Stai locului, trăsură!
Prin plute seculare să văd cu ochiul plâns,
Sporind pe ceruri, dealul în flori ca o răsură,
Ce'n poala lui lumina trecutului a strâns.

Infrânã-ți caii'n spumă, o clipă, să văd încă
Mormântul și Capela și via cu castani:
Priveliște rămasă aceeaș, ca o stâncă
Domnind pe risipirea atâtor zeci de ani.

Din Valea Popii, cucul mă strigă pe-a sa limbă...
Și Argeșul șoptește: De ce ne părăsești?
De ce îți schimbi căminul, nimic când nu se schimbă
Din deal de la Florica la parcul din Golești...

- Rămâi la noi! un clopot din Izvorani mai plânge,
Și tot aud în urmă: la noi - la noi - la noi...
Oprește-ți telegarii cu nările în sânge,
O, surugiu, năprasnic gonind ca un strigoi.

Ba nu. Dă bici mai bine și drumului îi lasă!
Nu-mi părăsesc căminul, în suflet când îl duc...
Imi voi zidi'n orașe întâmplătoare casă -
Dar de averi, de lume și de huliri uituc,

Ca Argeșul să-și mâne murmurătoare ape,
In crângul de-altădată iar cucul să-l ascult,
Pe ochii mei lăsa-voi să cadă grele pleoape -
Și voi găsi în mine Florica de demult.

CUPRINSUL

CTITORII

Acolo unde 'n Argeş se varsă Râul Doamnei...

ÎNCHINARE

Priveliște menită să-mi fie o psaltire,...

FLORICA

Aici își îngropară bunicii mei copila,...

MORMÂNTUL

De n'ar fi mușchiul crucii, vedeam un pat de flori,...

VÂRFUL DEALULUI

Cu-o singură sforțare 'ncordând vânjosu-i umăr...

ÎN VIE

Tot mai miroase viea a tămâios și coarnă,...

CASTANUL CEL MARE

Se sbate Strâmbă-lemne cumplit în pomul sdravăn...

RĂDĂCINI

Nod de năpârci, șerpi vajnici cât brațul și cât cotul,...

CIREȘUL

Voi înhăma măgarul, ca 'n vremi, la cărioară:...

SPRE IZVORANI

Las povârnișul viei să cadă 'n praf de soare,...

PĂDUREA DIN VALEA MARE

O simți deodată toată, cu o cutremurare,...

CUCUL DIN VALEA POPII

In zori, ca poterașii, din văi, șirag ies plopii....

LA ZĂVOI

Mă 'ntorc la tine, Argeș, o, râu de-odinioară,...

ÎN LUNCĂ

Tu, care treci cu carul sub dealul din podgorii...

ÎN PARCUL GOLEȘTILOR

Am așteptat amurgul ca zările să fie...

LUMINĂ, IARNA

A nins. In soare codrul cu trunchiuri de cărbune...

BISERICA LUI HORIA

Mai stai visând la munții, ce șoimi și aur poartă?...

CĂSUȚA DIN COPAC

Se leagănă și astăzi, când vântul suflă 'n frunză,...

CASA DIN DEAL

Prin ochelari de geamuri privià cu ochi de lampă,...

CĂMARA DE FRUCTE

Deschid cu teamă ușa cămării dealtădată...

ODAIA BUNICULUI

Nu s'a clintit nimica și recunosc iatacul...

OCHELARII BUNICII

Pe scrin, păstrând privirea ei vie, au rămas...

CAPELA

De ce te-au dus, bunico, într'o chilie rece...

ODIHNA TATII

Bunicul meu aicea se odihneà odată...

STRĂINUL

Pe bancă, sub castanul din vie, te așează,...

COMOARA

Pe Argeș, lângă luncă, un deal se 'nalță 'n chipul...

ADIO LA FLORICA

Acum trăsura trage la scara amintirii...

S'A EXECUTAT ACEASTĂ LUCRARE IN ATELIERELE „CVLTVRA NAȚIONALĂ", BUCUREȘTI, INTRE 1 IUNIE ȘI 29 DECEMVRIE ANUL MCMXXVI IN UNA MIE TREI EXEMPLARE, DINTRE CARI TREI PE HÂRTIE OLANDEZĂ DUBBEL OLIFANTS VERGÉ VAN GELDER ZONEN ȘI UNA MIE PE HÂRTIE JAPONEZĂ DE DOCUMENT NEUSIEDLER. TOATE EXEMPLARELE PURTÂND SEMNĂTURA AUTORILOR